

na tym obszarze można wnieść odwołanie niezależnie od przepisu § 283 p. k.

Do orzekania o czynach, przewidzianych w ustępie drugim artykułu niniejszego, właściwe są sądy okręgowe.

Art. 13. Winni przekroczenia postanowień art. 5, 6 i 10 oraz rozporządzeń i zarządzeń wydanych na podstawie art. 2 i 3 ulegną karze grzywny od dwudziestu pięciu złotych do trzech tysięcy złotych i aresztu do sześciu tygodni, lub jednej z tych kar, o ile dany czyn nie ulega karze surowszej w myśl postanowień ustaw karnych.

Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu, na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny, karę zastępczego aresztu według słusznego uznania, jednak nie ponad sześć tygodni.

Do orzekania powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Przeciwko orzeczeniom powiatowych władz administracji ogólnej można w ciągu dni siedmiu od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce tej władzy żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi powiatowemu (pokoju), który postąpi wedle przepisów postępowania obowiązujących w pierwszej instancji sądowej. Wyrok sądu okręgowego, wydany w drugiej instancji, jest prawomocny.

Na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego stosuje się przepisy o wydawaniu policyjnych mandatów karnych.

Art. 14. Kierownicy zakładów pracy państwowych, samorządowych lub znajdujących się pod zarządem państwowym, winni przekroczeń, wymienionych w art. 13 rozporządzenia niniejszego, podlegają karom w tymże artykule przewidzianym wyłącznie w drodze sądowej.

Art. 15. Rozporządzenie niniejsze w niczem nie narusza przepisów ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. № 67, poz. 402).

Art. 16. Wykonanie rozporządzenia niniejszego powierza się łącznie Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z interesowanymi ministrami, a w odniesieniu do art. 12, 13 i 14 — Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej w sześć miesięcy po ogłoszeniu, na obszarze zaś województwa śląskiego, — po ogłoszeniu zgody Sejmu Śląskiego na to rozporządzenie.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczt i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

677.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 26 sierpnia 1927 roku

w sprawie kosztów sądowych i opłat notariuszów w okręgach sądów apelacyjnych: poznańskiego i toruńskiego oraz sądu okręgowego katowickiego.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Pruska ustawa o kosztach sądowych z dnia 25 lipca 1910 r. (Zbiór ustaw z 1910 r., str. 184 i z 1917 r., str. 17), zmieniona ustawą z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 43, poz. 292), rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. № 19, poz. 187), ustawą z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 43, poz. 449) i rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. № 43, poz. 452), ulega dalszym następującym zmianom:

1. § 6 otrzymuje brzmienie następujące:

„Przy każdym wniosku o wykonanie czynności, która wykonaną być może bądź tylko na wniosek, bądź także z urzędu, osoba zobowiązana do zapłaty w myśl §§ 1 do 5 winna wpłacić zaliczkę wystarczającą na pokrycie opłat i wydatków.

Przy czynnościach, które mogą być wykonane tylko na wniosek, sąd uzależni ich wykonanie od złożenia zaliczki i w razie jej niezłożenia lub złożenia w niedostatecznej sumie wyznaczy czasokres dni ośmiu do jej wpłacenia. Przedstawienia przeciw takim zarządzeniom rozstrzyga się w drodze nadzoru.

W sprawach hipotecznych należy stosować przepis § 18 ustawy o księgach wieczystych z dnia 24 marca 1897 r. w brzmieniu ogłoszenia z dnia 20 maja 1898 r.

Zwrot zaliczki o tyle tylko nastąpi, o ile ona po ukończeniu czynności przewyższa należne opłaty i wydatki”.

2. W § 23 ustęp pierwszy otrzymuje brzmienie następujące:

„W sprawach niemajątkowych przyjmuje się jako wartość przedmiotu kwotę 3000 zł., wyjątkowo wyższą lub niższą, jednak nie wyżej 100.000 zł. i nie niżej 200 zł.”.

3. § 33 przenosi się z rozdziału drugiego na koniec rozdziału pierwszego i nadaje mu się brzmienie następujące:

„Opłaty pobiera się według wartości przedmiotu, o ile niniejsza ustawa inaczej nie stanowi.

Pełna opłata w rozumieniu części pierwszej niniejszej ustawy wynosi przy przedmiotach o wartości:

1.		do	50 zł. włącznie	2 zł.
2.	powyżej	50 zł.	100 „	3 „
3.	„	100 „	200 „	4 „
4.	„	200 „	300 „	5 „
5.	„	300 „	500 „	6 „
6.	„	500 „	1000 „	8 „
7.	„	1000 „	1500 „	10 „
8.	„	1500 „	2000 „	12 „
9.	„	2000 „	2500 „	14 „
10.	„	2500 „	3000 „	16 „
11.	„	3000 „	3500 „	18 „
12.	„	3500 „	4000 „	20 „
13.	„	4000 „	5000 „	22 „
14.	„	5000 „	6000 „	24 „
15.	„	6000 „	7000 „	26 „
16.	„	7000 „	8000 „	28 „
17.	„	8000 „	9000 „	30 „
18.	„	9000 „	10000 „	32 „
19.	„	10000 „	12000 „	36 „
20.	„	12000 „	14000 „	40 „
21.	„	14000 „	16000 „	44 „
22.	„	16000 „	18000 „	48 „
23.	„	18000 „	20000 „	52 „
24.	„	20000 „	22000 „	56 „
25.	„	22000 „	24000 „	60 „
26.	„	24000 „	26000 „	64 „
27.	„	26000 „	28000 „	68 „
28.	„	28000 „	30000 „	72 „
29.	„	30000 „	35000 „	80 „
30.	„	35000 „	40000 „	88 „
31.	„	40000 „	50000 „	100 „
32.	„	50000 „	60000 „	112 „
33.	„	60000 „	70000 „	124 „
34.	„	70000 „	80000 „	136 „
35.	„	80000 „	90000 „	148 „
36.	„	90000 „	100000 „	160 „

Dalsze klasy wartości podnoszą się po 10.000 zł., a stawki opłat po 12 zł.”.

4. W § 40 w ustępie czwartym kwotę 200.000 zł. zastępuje się kwotą 100.000 zł., a w ustępie piątym kwotą 600 zł. kwotą 300 zł.

W ustępie szóstym skreśla się ostatnie zdanie.

5. W § 43 ustęp pierwszy uzupełnia się zdaniem następującym:

„Opłata nie może jednak wynosić więcej niż 50 zł.”.

6. § 47 otrzymuje brzmienie następujące:

„Za przetarg rzeczy ruchomych, plonów i drzewa na pniu oraz wierzytelności i innych praw majątkowych pobiera się według obliczonej łącznie wartości przedmiotów pięć dziesiątych pełnej opłaty.

Koszty należy potrącić wprost ze złożonej w sądzie sumy uzyskanej z przetargu”.

7. W § 48 ustęp drugi otrzymuje brzmienie następujące:

„Jako wartość przedmiotu, o ile wartość pieniężna nie jest widoczną, należy przyjąć po 20.000 zł., wyjątkowo zaś niżej lub wyżej, jednak nigdy poniżej 1000 zł. ani powyżej 1.000.000 zł.”.

W ustępie trzecim kwotę 1000 zł. zastępuje się kwotą 500 zł.

8. W § 50 ustępy pierwszy, drugi i trzeci otrzymują następujące brzmienie:

„Za sporządzenie wykazu majątku albo za dokonanie opieczutowania lub zdjęcia pieczęci pobiera się według wartości przedmiotów wciągniętych w wykaz lub opieczutowanych — pięć dziesiątych pełnej opłaty.

Jeżeli czynność trwa dłużej niż dwie godziny, podwyższa się opłatę za każdą następną rozpoczętą godzinę o 4 złote—jeżeli czynności dokonywa sędzia, a o 2 zł.—jeżeli sekretarz sądowy”.

9. § 57 uchyla się.

10. § 67 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Za wydanie listu hipotecznego, gruntowego lub rentowego oraz za wydanie listu na część hipotek będzie pobranych dwie dziesiąte pełnej opłaty, najwyżej jednak 100 zł.; za wydanie nowego listu razem z umieszczeniem o tem zapisku w księdze wieczystej oraz za uzupełnienie wyciągu z księgi wieczystej—jedna dziesiąta pełnej opłaty najwyżej jednak 50 zł. W razie wydania listu łącznego stosuje się odpowiednie przepisy § 59 l. 3. Przy wydaniu listu wspólnego (§ 66 ustawy o księgach wieczystych) zniża się wartość pojedynczych hipotek albo długów rentowych.

2. Za wydanie uwierzytelnionych odpisów z księgi wieczystej zostanie pobranych jedna dziesiąta pełnej opłaty, najwyżej jednak 50 zł. bez względu na to, czy odpis dotyczy całego wykazu księgi wieczystej, czy też tylko jego części. Jeżeli na skutek jednego wniosku wydanym zostanie odpis kilku wykazów księgi wieczystej tego samego właściciela, należy opłatę pobrać tylko raz według zliczonej wartości gruntów. Także w tym wypadku stosuje się postanowienie zawarte w § 59 l. 3 ust. 3.

3. Za poświadczenia, które wydaje sędzia hipoteczny w przedmiocie treści księgi wieczystej lub w przedmiocie zapisków poczynionych przez niego na liście hipotecznym, gruntowym lub rentowym, o ile nie są one wolne od opłaty czynnością uboczną,—zostanie pobrana jedna dziesiąta pełnej opłaty, najwyżej jednak 50 zł.

4. Przeglądanie księgi wieczystej jest wolne od opłaty”.

11. W § 81 w ustępie drugim uchyla się zdanie ostatnie:

„jednak nie więcej jak $\frac{4}{10}$ opłaty według skali B podanej w § 57”.

12. W § 87 ustęp trzeci otrzymuje brzmienie następujące:

„Sąd może z urzędu uchwalić pobór osobnej opłaty, jeśli wniosek wspomniany w art. 21 ust. 1 pruskiej ustawy o sprawach sądownictwa niespornego przedstawiono po pierwszym terminie rozprawy; opłata wynosi pięć dziesiątych pełnej opłaty, sąd

może jednak zmniejszyć ją do jednej dziesiątej pełnej opłaty. Przeciw uchwale służy zażalenie na zasadzie art. art. 4 do 7 pruskiej ustawy o sprawach sądownictwa niespornego”.

13. § 96 otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Za nadzór nad fideikomisami i fundacjami należy pobierać co roku według wartości majątku (§ 92 l. 3) dwie dziesiąte pełnej opłaty. Jeżeli w sądzie ma się składać rachunek z zarządu majątkiem, pobiera się pełną opłatę. Przytem uważa się rozpoczęty rok kalendarzowy, tak na początku jak przy końcu nadzoru, za cały rok.

2. Jeżeli sąd wykonywa nadzór nad zarządem gruntu, należy nadto osobno pobrać za każdy rok obrachunkowy według wysokości dochodów pozostałych po opędzeniu kosztów zarządu oraz ciężących na gruncie ciężarów i danin podwójną pełną opłatę. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych wypadków zarządu majątkiem.

3. Opłaty wymienione w ustępach: 1 i 2 nie mogą wynosić więcej niż 10 od sta rocznego dochodu”.

14. W § 108 ustęp trzeci otrzymuje brzmienie następujące:

„3. Za rozstrzygnięcie, łącznie z poprzedzającym postępowaniem, należy pobrać w instancji zażaleniowej pięć dziesiątych pełnej opłaty, jeżeli zażalenie odrzuca się jako niedopuszczalne, lub gdy się go nie uwzględnia, albo gdy kosztą postępowania nakłada się na przeciwnika. Jeżeli taki przypadek nie zachodzi, opłaty się nie pobiera. Przepis ten stosuje się odpowiednio przy zmianie rozstrzygnięcia sędziego wyznaczonego lub wezwanego, albo sekretarza sądowego. W razie zupełnego cofnięcia zażalenia, zanim wydano rozstrzygnięcie podlegające opłacie, należy pobrać dwie dziesiąte pełnej opłaty. Za zażalenie w rozumieniu tej ustawy należy uważać także wywołanie orzeczenia sądu okręgowego na zasadzie art. 51 ust. 2 pruskiej ustawy o sprawach sądownictwa niespornego”.

15. W § 114 stopę procentową normy ryczałtowej z 15 od sta zniża się na 10 od sta.

16. O ile w poprzednich ustępach nie postanowiono inaczej, stawki opłat oznaczone w części pierwszej ustawy (rozdziały: 2 do 8, według skali § 33, skali A lub B § 57), zastępuje się stawką „pełnej opłaty” z zachowaniem oznaczonego w ustawie stosunku (jedna dziesiąta opłaty z § 33 i z § 57 skali A i skali B = jednej dziesiątej pełnej opłaty).

Natomiast stawki opłat oznaczone w części pierwszej według skali § 123 zastępuje się stawką pełnej opłaty z zachowaniem następującego stosunku:

w miejsce jednej dziesiątej opłaty z § 123 wstępuje pięć dziesiątych pełnej opłaty;

w miejsce dwóch dziesiątych opłaty z § 123 wstępuje pełna opłata;

w miejsce trzech dziesiątych opłaty z § 123 wstępuje pełna opłata;

w miejsce pięciu dziesiątych opłaty z § 123 wstępuje podwójna pełna opłata;

w miejsce pełnej opłaty z § 123 wstępuje potrójna pełna opłata.

Art. 2. Pruska ordynacja o opłatach notariuszów z dnia 25 lipca 1910 r. (Zbiór ustaw z 1910 r., str. 233 i z 1917 r., str. 17), zmieniona ustawą z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 43, poz. 292), rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. № 19, poz. 187), ustawą z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 43, poz. 449) i rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. № 43, poz. 452), ulega dalszym następującym zmianom:

1. W § 10 ustęp pierwszy otrzymuje brzmienie następujące:

„Za pośrednictwo przy rozliczaniu się, powierzone przez sąd lub strony, otrzymuje notariusz podwójną pełną opłatę. Jeżeli postępowania nie przeprowadzono albo jeżeli ograniczyło się ono do wyszukania lub ustalenia masy, otrzymuje notariusz pełną opłatę”.

2. W § 20 w ustępie pierwszym stopę procentową normy ryczałtowej z 15 od sta zniża się na 10 od sta.

3. § 26 otrzymuje brzmienie następujące:

„Notariuszowi wolno umawiać się o wynagrodzenie odmienne od przepisów niniejszej ustawy, jeżeli chodzi:

1) o stwierdzenie dokumentem rozporządzenia ostatniej woli, umowy dziedziczenia, fideikomisu, fundacji rodzinnej, uchwały rodzinnej, posiedzeń lub uchwał korporacji, związków, gwarectw, spółek lub stowarzyszeń lub ich organów (rad nadzorczych i t. p.);

2) o projekty dla wymienionych pod l. 1 dokumentów;

3) o pośrednictwo przy rozliczeniu się powierzone notariuszowi przez jedną ze stron;

4) o spisanie dokumentu stwierdzającego przebieg losowania, wylosowania lub zniszczenia papierów wartościowych oraz przebieg zgromadzeń wyborczych;

5) o czynności wymienione w §§ 14 lub 15 niniejszej ustawy.

Umówione wynagrodzenie nie obejmuje wydatków gotowych, o ile umowa inaczej nie postanawia.

Osoba dająca zlecenie jest związana umową tylko wówczas, gdy ją zawarła na piśmie. Jeżeli notariusz w umowie takiej przekroczył granice umiarkowania, ustalone taką umową wynagrodzenie może być w drodze sporu zniżone aż do kwoty, jakaby wedle niniejszej ustawy miała stanowić wynagrodzenie.

Art. 3. O ile przepisy innych ustaw powołują się na postanowienia, które w myśl art. art. 1 i 2 uległy zmianie, wstępują w ich miejsce odpowiednie postanowienia w brzmieniu powyższych artykułów.

Art. 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego powierza się Ministrom: Sprawiedliwości i Skarbu.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze okręgów sądów apelacyjnych: poznańskiego i toruńskiego oraz sądu okręgowego katowickiego i wchodzi w życie po upływie dni 14 po dniu ogłoszenia.

Nie ma ono zastosowania do czynności, które przed powyższym terminem skutecznie zostały,

jak również w tych przypadkach, gdy wymiar według dotychczasowych postanowień dokonany został.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

678.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 26 sierpnia 1927 r.

w sprawie przymusowego wycofywania z zagrożonych obszarów Państwa ludności i mienia.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. W czasie wojny, w wypadku ogłoszenia mobilizacji, lub gdy wymaga tego interes obrony Państwa, władze państwowe mogą zarządzić przymusowe wycofanie mienia z zagrożonych obszarów Państwa.

Przymusowemu wycofaniu podlega wszelkie mienie, stanowiące własność osób prywatnych (fizycznych i prawnych) i osób prawnych o charakterze publicznym, o ile mienie to przedstawia szczególną wartość dla Państwa, przede wszystkim z punktu widzenia obrony Państwa.

Art. 2. Przymusowe wycofanie mienia z oznaczeniem obszaru zarządza oraz rodzaj mienia, podlegającego wycofaniu, określa:

1) w czasie wojny — Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, w miejscowościach zaś, należących do obszaru wojennego, — Naczelny Wódz lub upoważnione przez niego władze;

2) w wypadku ogłoszenia mobilizacji albo w interesie obrony Państwa — Rada Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wojskowych.

Art. 3. Przymusowemu wycofaniu podlega również ludność, jednak tylko z miejscowości, objętych bezpośrednimi działaniami wojennymi, oraz w zakresie niezbędnym dla sprawnego przeprowadzenia tych działań.

Wycofanie ludności zarządza oraz zakres tego wycofania określa Naczelny Wódz lub upoważnione przez niego władze, przyczem ludności, podlegającej przymusowemu wycofaniu, ma być w miarę możliwości udostępnione zabranie ze sobą przedewszystkiem inwentarza żywego oraz niezbędnych produktów żywnościowych.

Art. 4. Władze wojskowe lub inne upoważnione przez nie władze państwowe mogą zarządzić zniszczenie mienia, podlegającego przymusowemu wycofaniu, jeżeli wywiezienie tego mienia we właściwym czasie okaże się niemożliwe, a mienie to mogłoby być wyzyskane przez nieprzyjaciela dla celów wojennych.

Art. 5. Dla celów przymusowego wycofania oraz powrotu dostarcza Państwo niezbędnej ilości środków transportowych oraz zapewnia tymczasowe umieszczenie wycofanego mienia i tymczasowe umieszczenie oraz utrzymanie wycofanej ludności.

Art. 6. Za zniszczenie mienia w wypadku, określonym w art. 4., Skarb Państwa wypłaca odszkodowanie, ustalone przez komisje szacunkowe w postępowaniu, przewidzianem przez przepisy o rzeczowych świadczeniach wojennych. Prawo do odszkodowania ze strony Skarbu Państwa nie służy w wypadkach, gdy władza zarządziła zniszczenie mienia, którego właściciel lub osoby, działające w jego imieniu, we właściwym czasie z własnej winy nie wycofały.

Art. 7. Winny wykroczenia przeciwko przepisom niniejszego rozporządzenia lub rozporządzeń, wydanych na jego podstawie, o ile czyn nie stanowi przestępstwa, zagrożonego cięższą karą, będzie karany więzieniem do jednego roku i grzywną do czterech tysięcy złotych lub jedną z tych kar; sąd może orzec również konfiskatę mienia, które powinno być wycofane. Na obszarze, na którym obowiązuje ustawa karna z 1852 r., zamiast więzienia orzeka się karę ścisłego aresztu.

Art. 8. Wykonanie rozporządzenia niniejszego powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i innymi zainteresowanymi ministrami we właściwym każdemu z nich zakresie działania, a co do art. 7 — Ministrowi Sprawiedliwości.